

Nr 639

Av herr **Larsson** i Umeå **m. fl.**, om rätt för jordbrukare att erhålla näringsbidrag för upprustning av bostads- och ekonomibyggnader.

(Lika lydande med motion nr 538 i Första kammaren)

Den av riksdagen beslutade jordbrukspolitiken fastställer vissa kriterier för de jordbruk, som bedöms bli bestående och som därför kan ges statligt stöd i olika former. Många näringsutövare har, genom att för närvarande ej kunna uppfylla dessa kriterier, kommit i ett besvärande läge. De som ämnar fortsätta i yrket har ofta nedlagt betydande investeringar som ej kan utnyttjas vid en nedläggning. En ytterligare förbättring kan dock behövas antingen i bostadshuset eller i ekonomibyggnaderna för en fortsatt drift. På grund av arealens storlek är de hindrade att erhålla erforderliga lån även om det är antagligt att arealen kan utökas genom sammanläggningar. Det föreligger ofta det förhållandet, att arealtillskott med säkerhet kan förutsättas för framtiden, men det kan ta viss tid för genomförandet. I sådana fall då byggnader är i behov av en snabb upprustning, som ej kan genomföras, kan innehavaren få svårigheter att stanna kvar och blir därför nödsakad söka sin utkomst på annan ort. Samhällskostnaderna för en förflyttning och omställning är icke obetydliga och därför bör insatserna för sysselsättning kunna användas på så sätt, att jordbrukare, som ej uppfyller kriterierna för jordbruksstöd, kan komma i åtnjutande av medel som ställts till arbetsmarknadsverkets förfogande. Stödet bör givetvis begränsas till sådana jordbrukare som bedöms stanna kvar på sina gårdar och få sin huvudsakliga bärning från dessa. Det blir arbetsmarknadsverket som belastas med kostnaderna för omställningar och det måste därför från verkets synpunkt vara värdefullt att vara med i bedömningar om vad som från deras synpunkt blir mest ekonomiskt. I många fall torde det endast behövas begränsade ekonomiska insatser för att lösa sysselsättningsfrågan genom att kunna medge stöd till upprustning av byggnader. Bedömningen av kostnaderna för en omskolning och omplacering med åtföljande kommunala och statliga investeringar bör vägas mot de begränsade kostnader som uppstår om vederbörande bor kvar och fortsätter sin verksamhet. All nödig hänsyn bör tagas till den enskildes valmöjligheter att fortsätta sitt yrke och behålla bostadsorten. Arbetsmarknadsverket bör därför i samråd med lantbruksnämnderna få avgöra frågan om näringsstöd i form av upprustning utav byggnader i de fall där det från arbetsmarknadsverkets synpunkt bedöms vara den ekonomiskt riktiga lösningen.

Med åberopande av vad som ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta medgiva arbetsmarknadsverket att lämna näringsbidrag till jordbrukare för upprustning av bostads- och ekonomibyggnader i de fall då det från verkets synpunkt bedöms vara den fördelaktigaste lösningen för sysselsättningen.

Stockholm den 28 januari 1969

Sigvard Larsson (fp)
i Umeå

Elias Jönsson (fp)
i Ingemarsgården

Rolf Sellgren (fp)